

jóságot, mint szerető jó Atyát, és megízleli a tiszta szív megnyugtató, csöndes boldogságát. Mert nem az élet vagy a világ rossz, hanem az emberek, mi magunk tesszük azzá. A legtöbbit saját hibáink, sokszor súlyos vétkeink miatt szenvedünk. Végre már be kellene látnunk, hogy a boldogtalanságunkra nem lehet gyógyító ír az örökös panaszzkodás, hanem boldogságunk érdekében nekünk magunknak kell megváltoznunk. Soha ne gondoljuk magunkat jóknak, tökéleteseknek, hanem inkább igyekezzünk valóban azokká lenni. Ne hárítsuk a felelősséget mindig csak másokra, de igyekezzünk mi is egy-egy lépést előremenni azon az úton, amelyre Jézus hívott.

Ha most egy új esztendő küszöbén erre határozzuk el magunkat, ha őzintén, igazán jobbak, tökéletesebbek akarunk lenni, próbáljuk meg azt valóra váltani tiszta szívből fakadó hittel, őszinte vallásos érzéssel, mely nem külső szertartásokból, hanem az igaz, jó és szép cselekvésből, a mi teremtő Istenünk akaratának teljesítéséből áll. Mert csak így lesz a szívünk valóban tiszta minden olyan érzésektől, amelyek sokszor méltatlan cselekedetek elkövetésére ösztönöztek. Mivel pedig a szívből származnak az élet cselekedetei, legyen ez új év reggelén első dolgunk az, hogy szívünket próbáljuk meg tisztává tenni. Tudom, hogy ez nem könnyű dolog. Hősies elszánás kell ahhoz, hogy az ember megalkuvás nélkül szembe merjen nézni önnön lelkiismeretével, hogy erős kézzel belenyúljon a szívében lakó gonosz indulatok és érzések tömkelegébe és kitépje onnan azokat, még ha fájdalom vagy lemondások árán is. Hősiesség kell ahhoz, hogy az így megtisztított szívet meg is tudja az ember tisztán tartani. De aki igazán boldog akar lenni, annak ezt vállalnia kell.

Ne keressük jövődönk boldogságának titkát valahol a végtelen messzeségben, de szálljunk le szívünk mélyére, vizsgáljuk meg, hogy vannak-e benne önző vágyak, túlságosan nagyra törő remények; nézzük meg, hogy van-e szívünkben gyűlölködés, harag embertársainkkal szemben és ha van, próbáljuk azokat kiirtani onnan. Így induljunk tiszta szívvel el az új esztendő útjain, s minden mozzanatában lássuk meg a mindenütt jelenlévő Istent, gondviselő jó Atyánkat. Ezzel az elhatározással kívánjunk tiszta szívből egymásnak Istentől megáldott, boldog új esztendőt. Ámen.

SZABÓ ZOLTÁN

AZ ÖRÖKSÉGET MEGŐRIZNI

5Móz 31,8

Új esztendő köszöntött reánk. Új reggel virradt, az első ebben az évben, s mintha csak szólott volna mindnyájunkhoz: a mai nappal elkezdődött a jövőd, mellyel szembe kell néznetek s meg kell élnetek; örömei tesztek majd széppé életetek, gondjait kell majd megoldanotok, terheit hordoznotok. Új év kezdődik, amely jön lehetőségeivel, reményeivel és adottságaival, hogy alkalmat adjon a biztonságtevésre. A kezdet mindig a tervekészítés, az előretekintés ideje. Mindnyájan igyek-

szünk képet alkotni a megérkezett új esztendőről. Úgy állunk most, mint a messze útra induló ember, aki készülődik, hogy útja lehetőleg zavartalan legyen. Első dolga az, hogy hagyakozik, szeretteit rábizza valakire, javait átadja a hozzá leghűségesebb embereknek, hogy megőrizték és gondjukat viseljék. Azután hozzákezd csomagja elkészítéséhez, beletesz mindent, amire úgy gondolja, hogy útja során szüksége lesz, úgy, mint a mesebeli szegény ember gyermeke, aki elindul szerencsét próbálni s beteszi a tarisnyába a hamuba sült pogácsát, magához veszi az atyai áldást és jótanácsokat, hogy segítségük és védelmük kísérje el útja során, mint olyan örökség, amelyet senki el nem vehet tőle. A szegény ember gyermeke tudja, hogy ezt az örökséget megőrizni elengedhetetlen kötelessége.

Az esztendők úgy múlnak el felettünk, mint búcsúzó emberek, s úgy állnak eléink, mint ismeretlen, de minden körülmények között megjárható utak. Az elmúlt év, amelytől tegnap búcsút vettünk, hagyakozott. Örökösének tett meg minket, akik ma kétségek és reménységek közepette az új esztendőt fogadjuk. Tekintsünk vissza és nézzük meg, mi az, amit az elmúlt év mint örökséget hagyott reánk, mi az, amit nekünk mint útra indulóknak a tarisnyánkba tett, hogy arra vigyázzunk, abból táplálkozzunk s mint segítséget magunkkal vigyünk.

Az elmúlt év hagyott mindenikünkre otthont, hajlékot, amelyet atyáink vagy mi magunk építettünk, amely oltalmat, nyugalmat és biztonságot nyújtott számunkra, amely helye volt örömünknek és bánatunknak, nevetésünknek és könnyhullatásunknak, tervkészítésünknek és imádságunknak. Hagyott reánk embertársakat, emberi életeket, akikre nekünk kell gondot viselnünk; élettársat, akinek terheit részben nekünk kell vállalnunk; testvért, akin szükség esetén nekünk kell segítenünk; gyermeket, akit nekünk kell nevelnünk, előteremtenünk számára a mindennapi életszükségleteket, s akinek boldogabb jövődjéért nekünk kell munkálkodnunk; szülőt, aki egykoron értünk áldozta életét s akinek örök hálával tartozunk.

Reánk hagyta a földet, amely veritékünk és Isten áldása nyomán az elmúlt évben is megteremte a mindennapi kenyerünket s amelyet őseink nemcsak veritékükkel, de nemegyszer vérükkel öntöztek, hogy iránta ragaszkodásunkat és hűségünket megőrizzük s szeretettel hajoljunk le hozzá, meghallgassuk és megértsük örök igazságokat mesélő hangját. Reánk hagyott egy hitet, egy vallást, melynek bölcsője itt ringott, amely évszázadokon keresztül őseink lelki tápláléka volt s amely, úgy érezzük, minket is egyre közelebb visz Isten megismeréséhez és az Ő országához. A hitet, mely erős várunk volt és marad mindaddig, amíg lelkünkben él, hogy azt megtartsuk, a vallást, hogy törekedjünk tanítása szerint mindent megtenni egy békésebb, emberibb, boldogabb élet érdekében. Reánk hagyott egy egyházat, amelyet mi alkottunk, s amely érettünk van, amely közös imádkozásunknak, zoltáreneklésünknek és Istenhez való közeledésünknek helyet és lehetőséget nyújt. Mennyi kincs, mily nagy gazdagság az az örökség, amit az elmúlt év reánk hagyott s melyek mind köteleznek minket!

Az elmúlt év azonban nemcsak kincseket hagyott reánk, hanem terheket, kötelességeket is. Reánk hagyott elkezdett, de be nem fejezett, véghez nem vitt terveket, amelyek befejezésre várnak s amelyek munkát, törődést és küzdelmet követelnek. Hagyott gondot, amelyeket az

elkövetkező év napjaiban, hónapjaiban kell megoldanunk. Hagyott bűnököt; haragot, bosszút amelyeket az új évben kell lelkünkől kitörölnünk.

Az elmúlt év örökségével az új évben megfelelő módon kell bánunk. A kincseket, amelyeket tarisznyánkba helyezett, meg kell őriznünk, a terheket pedig könnyíteniünk s ha lehet eltüntetnünk. Ez a legfontosabb feladat, amelyet magunk elé kell tűznünk az új év első napján! Ez pedig nem kevés és nem könnyű, különösen ha arra is gondolunk, hogy életünket nem csupán mi, de rajtunk kívülálló, tőlünk független események is befolyásolják, amelyeket előre nem láthatunk, fel nem készülhetünk rájuk. Sok feladattal vágunk hát neki az ismeretlennek. Vajon az egyben bizonytalan is-e? És van-e erő, létezik-e valaki, aki minket segít, aki velünk, mellettünk lesz? Ha most, ez út elején kétségeink és rettegéseink erőt vesznek rajtunk, találhatunk-e biztatást, bátorítást?

Ha csak „annyi hitünk van, mint a mustármag“, akkor válaszunk határozott igen kell hogy legyen! Hogy hol találjuk ezt a buzdítást, arra határozott feleletet ad a felolvasott bibliai vers.

Mózes negyven éven keresztül vezette népet a pusztában, a bizonytalanságban. Ez idő alatt annyi veszedelem fenyegette a népet: éhség, szomjúság, otthontalanság, harc a pusztá népeivel, kilátástalanság mint bomlasztó valóságok voltak kísérői. A megpróbáltatások már odavezették a népet, hogy reményét veszítve még a fogság keserű kenyerét is visszasírták, s inkább vállalták volna, mint a bizonytalan jövőt. Mózes azonban rendületlenül bízott Istenben. E hitét újra meg újra át tudta önteni népébe s így mindig kitartásra sikerült bírnia őket. Mózes reménysége végre beteljesülést nyert. A nép elérkezett az ígért földjéhez, közben azonban egy egészen új nemzedék nőtt fel, mely nem ismerte az előző életmódot, ők a kemény pusztai vándorláshoz voltak szokva. Mózes érezte, hogy napjai elfogytak. Ezért búcsút vesz népétől. Utódot, örökösöt jelöl ki magának Józsué személyében, akihez így szólott: „Légy erős és bátor.“ Az erő és bátorság alapját Mózes így határozta meg: „Az Úr, Ő az, aki előtted megy, Ő lesz teveled; el nem marad tőled, sem el nem hágy téged; ne félj és ne rettegj!“

Ez a buzdítás hangzik el az ismeretlennek nekivágó vezér, Józsué és a nép felé. Mózes mint szent örökséget, felbecsülhetetlen értékű segítséget, Isten gondviselését hagyta hátra örököseinek. Az Istenbe vetett rendíthetetlen hit és bizalom legyen számukra az erő, bátorság, kitartás és reménység örök kútforrása. Bízsanak abban, hogy mindehütt előttük jár az Úr, mindenkor ő vezet, ott van mellettük harcaikban és megsegíti őket. Ez az Istenbe vetett feltétlen bizalom, mely minden nehézségben örök segítségként áll majd mellettük.

Ma, újév reggelén, amint visszatekintünk, látjuk az örökséget, amelyet az elmúlt év hagyott reánk. Tudjuk, hogy azt minden körülmények között meg kell őriznünk és lehetőleg tovább kell fejlesztenünk. Tudjuk, hogy sok és nehéz munka, küzdelem és áldozat vár reánk. Nem ismerhetjük előre, hogy mit hoz az új év, hogy milyen nehézségekkel kell majd szembenéznünk. Hangozzék felénk a biztatás, a bátorítás, az erő és reménységet adó mózesi üzenet: „Az Úr, Ő az, aki előtted megy...“ Isten gondviselésében bízva induljunk el az új útra, hogy eredményesen járassuk meg azt! Ámen.

TÚNÓDÉS A BETHESDA PARTJÁN

Jn 5,2—8

A gondviselő Istennek legyen hála, aki felvirrasztotta ránk az új esztendőt.

Az egymásba szivárgó évek határmezsgyéjén állva e helyről is rá-
tok köszöntöm a Boldog Újesztendőt. A este terített asztalok mellett po-
hár poharat keresett az összecsendülésre, kéz kezét a kézfogásra, ajak
ajkat a csókolgatásra; itt most lelkünk keresi azt a fénysávot, amely
amely a boldog új esztendő felé vezérel minket. De az előrenéző em-
bernek egy kissé mindig Janus-arca van, a másik felével a megtett
útra tekint vissza. Ezt cselekedjük mi is: hátratekintve nézzünk előre.

Mindannyian szeretünk fényképeket nézegetni, nosztalgiával meren-
günk néha azokon szemlélődve és megállapítva: kopaszodunk, szürkü-
lünk, terebélyesedünk, vagy tőporodunk. Más esetben felkiáltunk: azóta
mekkorát nőtt, gyarapodott ez a gyermek.

Vegyük kezünkbe mi is most az év fényképét, és szemlélődjünk el
rajta: milyen is volt? Arcéle mosolyt, derút, komolyságot, haragot su-
gároz-e vissza reánk? Homlokán voltak-e súlyos gondredők, szemében
könyvek, fogával harapott-e belénk, nyelvet öltött-e ránk, füle kíván-
csibb volt-e, mint eddig, titkainkra? Ugy vélem, hogy legtöbbünk ré-
szére 1981 átlagesztendő volt. A természet végezte a maga dolgát. Volt
csúszós, fagyot fúvó tél, jókor érkezett ágzöldítő tavasz; hosszú, forró
nyár; ugyancsak hosszú langyos ősz. Karácsony este gyermekszívünk
hiába esdte: szállj le, tiszta hó, a földre! Mégis fekete volt az angyalok
készkezője. És a mai nap is áprilist játszik az ég, aranyló glóriát ter-
rít a Hargita homloka köré, s a templom körüli gerlék torkát énekre
nyitogatja. Ez a kellemes szép idő részünkre Isten újévi ajándéka.

És a mi egyéni életünkről mit mondhatunk? Aki jót vetett, jót is
aratott, aki szelet vetett, vihart aratott, aki másnak vermet ásott...
folytathatnók a végtelenségig a bölcs bibliai fogalmazások beteljesülé-
sét. Vagy igazat adhatunk a költő megfogalmazásának, hogy: „Volt,
aki sorsának elébe ment, Volt aki sorsa elől megfutott, Volt, aki li-
hegve egyhelyben állt, Volt, aki egyhelyben messzire jutott.“

Egyházi életünk határozott fejlődéséről adhatunk számot. Már elő-
ző évekből hozzászoktunk, hogy statisztikai adataink rohamosan növe-
kednek, miközben a környező falusi eklézsiáinkban ilyen arányban csökkennek.
Mert a legtöbbet kereszteltünk, konfirmáltunk, eskettünk, temettünk az idén az egyházközség történetében. Sajnos a statisztikai
gyarapodás a temetési szertartásokra vonatkozóan is igaz. Sok nagy-
szerű embert, férfit, nőt kísértünk ki a végső pihenőhelyre, akiknek
egykori ülőhelye a templomban eszünkbe juttatja most, hogy „itt van
az távollevő“. Kegyeletes emlékezésünk legyen az aranyfonál, mely szí-
vüinktől porladó szívükig ér.

Most pedig szemlélődésünk kapcsán a kisebb egységekről nézzünk
az emberiség nagy összességére. Mi történt a nagyvilágban, a négy és
fél milliárdnyi emberbolyban? Szilárdult-e a béke, amelynek érdeké-
ben annyit beszélünk, írunk vagy éppen imádkozunk? A bibliai alap-